

слѣдъ тая революция, на която ние подпалихме капсула, се усуети. Дали и за напрѣдъ българина ще продължава да бѣде робъ? На бѣдащето прѣдстои да се занимае съ тоя въпросъ. Дружината ни, както виждате, се разпиле, като всѣкой подири спасение за себе си. Ние тука нѣколко души останахме. Сѣщо тѣй трѣбва да направимъ, но кой знае какво може да се случи! Азъ частно ще кажа за мене си, другари, ако би стане нѣщо да не мога да се върна живъ при родителитѣ си, ето вече 6—7 год. откато се ме изгубили, въ такъвъ случай, който отъ васъ остане живъ ще го моля да ги увѣдоми за меня» Слѣдъ това се разцѣлувахме, опростихме се единъ други и съ сълзи се раздѣлихме, като потеглихъ прѣзъ балкана съ Христа, на когото ржката прѣввръзана бѣ прѣдъ гърдитѣ. Слѣдъ тая раздѣла, тѣга ме налѣгна. Мисльта, че заедно съ тая раздѣла, раздѣлихъ се и съ идеята за свободата на България, ме страшно безпокоеше и ето защо азъ плакахъ. О! искаше ми се да бѣхъ умрѣлъ нейде пронизанъ отъ куршумъ. Сега да се връщамъ тѣй, да се скитамъ изъ пуститѣ балкани, да диря спасение подобенъ на измѣникъ, това бѣше непоносимо за мене. Затова и азъ плачахъ. О! сѣдбо! каква тайна си! Какво ме очакваше на другия день, можахъ ли да зная! Тѣй ние продължавахме пѣтя си. Бѣхме стигнали близо до колибитѣ. Нагазихме въ една ржжена нива, която ни прѣкриваше. Сѣднахме срѣдъ нея. Слѣдъ едно съвѣщаніе, Христо отиде до сестра си, на която кѣщата бѣше почти на края на нивата. Бѣ се изминало 1—2 часа, а Христо не бѣше се още върналъ. Въ това врѣме 15—20 души идѣха къмъ мене. Тѣ бѣха всички българи. Извикахъ имъ да дойдатъ при менъ. Приближиха се съвсѣмъ бавно и прѣдпазливо. Като ме наближиха на 7—8 крачки, спустнаха се и замахнаха съ бравитѣ, които до това врѣме държаха скрито изодзадъ си и искаха да ме съсекатъ, когато единъ гласъ изрева: «Абе какво правите?» Това бѣ гласъ на